

Kapitola jedna

Tu reklamu jsem natočila někdy v dubnu a pak jsem na to během všech dalších událostí úplně zapomněla. Jenže před pár týdny ji začali vysílat a najednou jsem byla všude.

Na obrazovkách zavěšených ve fitness centru. Na monitoru, který mají na poště, aby sledování reklam ukrátilo lidem čekání ve frontě. A teď i v televizi, co mám u sebe v pokoji. Sedím na kraji postele, nehty zarývám do dlaní a nějak se nemůžu přinutit vstát.

„A je tu tase začátek školního roku...“

Zírám na obrazovku, kde jsem já před pěti měsíci, a snažím se najít nějaký viditelný rozdíl. Něco jako doklad toho, co se mi stalo. Nejvíc ze všeho ale vnímám tu zvláštnost, že se vidím, a to ne jenom v zrcadle nebo na fotce. Na to si prostě ani po těch letech nemůžu zvyknout.

„Fotbalové zápasy,“ koukám na sebe, jak říkám v televizi. Mám na sobě bleděmodrou uniformu, abych vypadala jako roztleskávačka, vlasy stažené do ohonu, v ruce držím obrovský megafon, takový ten, co se už dávno nepoužívá, a je na něm ozdobně vyvedené K.

„Studovna.“ Záběr na mě v jednoduché seriózní sukni

a krátkém hnědém svetru. Pamatuju si, že mi v něm bylo hrozně nepříjemně. Jednak kousal a navíc začínalo být docela teplo.

„A samozřejmě společenský život.“ Nakláním se blíž a zírám na sebe, jak sedím v džínách a lesklém tílku na lavičce a otáčím se, abych mluvila k divákům; v pozadí za mnou se potichu baví skupinka holek.

Mladý režisér, který právě dokončil filmovou školu, mi vysvětlil svou koncepci. „Holka, která má všechno,“ opsal rukama kruh, jako by do něj mohl vtěsnat opravdu celou širokou a rozličnou skutečnost. Jasně, podle něj to znamenalo mít megafon, hezké věci na sebe a spoustu kamarádů. Teď bych si mohla pěkně rozebrat zjevnou ironii posledního jmenovaného, ale já v televizní podobě už pokračuju dál.

„Letos nás čeká velký rok,“ říkám. Teď mám na sobě růžové šaty, přes ně se táhne šerpa s nápisem **KRÁLOVNA PLESU** a zároveň zpoza mě vystoupí kluk ve smokingu, natáhne ke mně ruku s rozevřenou dlaní. Chytnu se nabízené ruky a ze široka se na něj usměju. Byl to kluk ze druháku na zdejší universitě a během natáčení se většinou držel stranou, ale když jsme končili, řekl si o moje telefonní číslo. Jak jsem na to mohla zapomenout?

„Nejlepší doba, nejlepší vzpomínky,“ říkám já na obrazovce. „A pro každou příležitost najdete oblečení v obchodním domě Kopf.“

Kamera se postupně přibližuje, až celou obrazovku zabírá můj obličej. To bylo před oním večerem, před tím vším, co se událo se Sophií, před letošním dlouhým a osamělým létem, plným tajností a mlčení. Já jsem byla rozhozená a zmatená, ale tahle holka – byla v pohodě. Bylo to zjevné, jak se tak na mě a na celý svět dívala sebevědomě, když začala znova mluvit.

„Ať je nový školní rok pro vás tím nejlepším,“ pronesla a já

jsem se zhluboka nadechla s vědomím, že teď přijde závěr. A ten jediný platil i teď: „Je čas vrátit se do školy.“

Reklama se přestala hýbat, vedle mě se objevilo logo obchodního domu Kopf. Během pár vteřin naskočí reklama na mražené vafle nebo nejnovější zprávy o počasí. Na to už ale nečekám, sáhnu po ovladači a vypnu sama sebe. Pak se vydám ke dveřím.

Měla jsem víc než tři měsíce na to, abych se připravila na setkání se Sophií. Jenže stejně jsem nakonec připravená nebyla.

Byla jsem na parkovišti ještě před prvním zvoněním a snažila se sebrat odvalu k tomu, abych vystoupila z auta a oficiálně zahájila školní rok. Zatímco lidi proudili kolem, bavili se a smáli se na cestě před školou, já jsem dál v duchu probírala všechna „možná“. Možná už to překonala. Možná se během léta stalo něco, co zastínilo naše malé drama. Možná to nikdy nebylo tak hrozné, jak jsem si myslela. Jakési naděje to byly, i když jen velmi mlhavé.

Seděla jsem v autě až do nejposlednějšího okamžiku, než jsem konečně vytáhla klíčky ze zapalování. Když jsem sáhla po klíče a otočila se k okénku, stála tam.

Chvilíčku jsme na sebe jenom zíraly a já jsem si hned všimla změn: tmavé vlnité vlasy byly kratší, měla nové náušnice. Byla hubenější než dřív, pokud to vůbec bylo možné. Silné černé oční linky, které si malovala vloni na jaře, zmizely. S bronzovou a růžovou na víčkách vypadaly teď její oči přirozeněji. Zajímalo by mě, jak jsem se podle ní na první pohled změnila já.

Sotva jsem si to stačila pomyslet, Sophie otevřela svá dokonalá ústa, přimhouřila zlověstně oči a vyslovila verdikt, na který jsem čekala celé léto:

„Děvko!“

Sklo mezi námi nijak neztlumilo ani její hlas, ani reakce lidí, co šli zrovna kolem. Viděla jsem, jak holka, se kterou jsem chodila na angličtinu, zamrkala, a jiná, kterou jsem vůbec neznala, se nahlas zasmála.

Sophie naproti tomu vypadala bezvýrazně, jenom se ke mně otočila zády, přehodila si batoh přes rameno a odešla ke škole. Zrudla jsem, protože jsem věděla, že na mě lidi civí. Na něco takového jsem v tuhle chvíli nebyla připravená, ale to bych nejspíš nebyla nikdy. A začátek školy, stejně jako tolik jiných věcí, nečeká. Jiná možnost, než vystoupit z auta za upřených pohledů všech okolo, tu nebyla. Musela jsem úplně osamocená jít do školy.

Se Sophií jsem se poprvé setkala před čtyřmi roky, na začátku prázdnin po šestce. Bylo to na plovárně v naší čtvrti. Stála jsem ve frontě u občerstvení, v ruce dva provlhlé dolary na kolu, když jsem si uvědomila, že se za mě někdo postavil. Otočila jsem hlavu a byla tam úplně cizí holka, na sobě hodně úsporné oranžové bikiny a na nohou žabky na vysoké podrážce ve stejné barvě. Její pleť byla nádherně olivová, tmavé vlnité vlasy měla sepnuté do ohonu vysoko na hlavě, na očích tmavé brýle. Tvářila se znuděně, otrávená čekáním. V naší čtvrti, kde každý zná každého, to působilo, jako by spadla z nebe. Nechtěla jsem na ni zírat, ale zřejmě to tak bylo.

„Co je?“ vybafla na mě. Zrcadlila jsem se v jejích vypouklých brýlích malá a jakoby vzdálená. „Na co čumíš?“

Cítila jsem, že rudnu jako vždycky, když na mě někdo zvýší hlas. Vůbec jsem přecitlivělá na hluk a dramatické projevy, takže třeba televizní show ze soudního líčení mě hrozně rozruší – vždycky radši přepnu na jiný kanál, když soudce někoho vyslýchá. „Na nic,“ odpověděla jsem a otočila jsem hlavu zpátky.

O chvílku později už na mě unaveně kývnul kluk ze školy,

který si přes léto vydělával ve stánku s občerstvením. Když mi naléval kolu, cítila jsem tu holku za sebou jako závaží. Soustředěně jsem prsty uhlašovala dvě bankovky, kterými jsem pak zaplatila. S kelímkem jsem se vydala na cestu, s očima upřenýma na hrbolatý chodníček, abych donesla pití bez úhony až do vzdáleného konce koupaliště. Tam na mě čekala moje nejlepší kamarádka, Clarke Reynoldsová.

„Mám ti říct, že Whitney se už chystá jet domů.“ Clarke se vysmrkala a já jsem zatím postavila kolu na chodníček za svým lehátkem. „Řekla jsem jí, že můžeme jít pěšky.“

„Tak jo.“ Moje sestra Whitney měla tehdy noví řidičák, takže bylo její povinností vozit mě na různá místa. Dostat se pak domů byla moje starost. Z koupaliště se to dalo dojít, ale třeba z nákupního centra ve městě ne. Whitney byla už tehdy samotářka, prostor kolem ní byl vždycky její *osobní* prostor; člověk jí ho narušoval pouhou svou existencí.

Teprve, když jsem se usadila, jsem si konečně dovolila znovu se na tu holku v oranžových bikinách podívat. Odešla ze stánku s občerstvením a stála na druhé straně bazénu s pitím v jedné ruce a ručníkem přes druhou. Obhlížela lavičky a lehátka kolem.

„Snímáš,“ podávala mi Clarke balíček karet.

Clarke byla mou nejlepší kamarádkou od šesti let. V naší čtvrti bylo docela hodně dětí, ale buď byly starší, ve věku mých sester, nebo naopak čtyřleté a menší, protože teprve před pár lety začal baby boom. Clarke se přestěhovala z Washingtonu, D.C. a naše matky se seznámily na schůzi místní organizace pro zajištění bezpečí obyvatel. Jakmile si uvědomily, že jsme stejně staré, daly nás dohromady, a my jsme spolu zůstaly až do teď.

Clarke se narodila v Číně a Reynoldsovi ji adoptovali, když jí bylo šest měsíců. Byly jsme stejně vysoké, ale jinak naprosto odlišné. Se svými blondátými vlasy a modrýma očima

jsem byla typická Greeneová a pravý opak Clarke, s těmi nejtmavšími a nejlesklejšími vlasy, jaké jsem kdy viděla, a očima tak tmavě hnědýma, že byly skoro černé. Zatímco já jsem byla spíš nesmělá a snažila jsem se lidem zavděčit, Clarke byla vážnější a její projev a celá osobnost rozváznější a hloubavější. Obdobně jako moje sestry jsem začala s modelingem, a to ještě dřív, než si vůbec pamatuju, kdežto Clarke byla spíš jako kluk. Jako hráč fotbalu byla nejlepší z našeho bloku a zrovna tak excelovala v kartách, celé léto nade mnou vyhrávala v karnastě.

„Můžu se od tebe trochu napít?“ zeptala se Clarke a vzápětí kýchl. „Dneska je fakt vedro.“

Přikývla jsem a natáhla se pro kolu. Clarke trpěla po celý rok hroznými alergiemi, ale v létě to bylo nejhorší. Od dubna do října jí neustále buď teklo z nosu, nebo ho měla ucpaný a nemohla dýchat. Přitom jí nepomáhaly ani prášky, ani injekce. Od mala jsem byla zvyklá na její nosový hlas i balíčky papírových kapesníků, které měla vždycky v kapse nebo v ruce.

Na našem koupališti existoval nepsaný řád obsazování míst: pro plavčíky byly vyhrazeny venkovní stoly poblíž občerstvení, mámy s malými dětmi bývaly na mělkém konci bazénu, kde je brouzdaliště. Clarke a já jsme měly nejraději místo za dětskými skluzavkami, které bylo napůl zastíněné, zatímco populární kluci ze střední – jako Chris Pennington, o tři roky starší než já, nejbezvadnější kluk z naší čtvrti, a jak jsem si tehdy myslela, možná na celém světě – chodili za bazén na té straně, kde byla největší hloubka a dalo se skákat. Nejlepší místo se spoustou lehátek a křesílek bylo mezi stánkem s občerstvením a hlavní přístupovou cestou. To si obvykle zabraly nejoblíbenější holky ze střední, takže právě tam si na mělkém lehátku hověla moje nejstarší sestra Kirsten, s časopisem *Glamour* před sebou.